

[Ragnild Andersen.]

vil jeg gerne dertil føje, at det er en højst mangelfuld hædersgave, når en mand skal leve og forsørge kone og børn med dette beløb.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udskydelse af revision af visse bestemmelser i lov om offentlig forsorg (offentlig støtte til institutioner for børneforsorg).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1265, fremsættelsen i tidenden sp. 2304).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Sofie Pedersen: Det foreliggende lovforslag går ud på, at man skal udskyde revisionen af visse bestemmelser i lov om offentlig forsorg vedrørende offentlig støtte til institutioner for børneforsorg til folketingsåret 1957—58 med den begrundelse, at man til den tid må forvente, at det af socialministeriet den 15. oktober 1953 nedsatte udvalg om børneforsorgens administration m. v. har tilendebragt sit arbejde eller sin overvejelser, om jeg så må sige, således at man på grundlag af dette arbejde kan tage en samlet revision af hele børneforsorgslovgivningen op til drøftelse.

Jeg skal derfor på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Foged: Børneforsorgens område har stor interesse udover landet, og der bliver gang på gang i pressen og på møder givet udtryk for en vis skepsis med hensyn til børneforsorgens administration, begrundet eller ubegrundet, det skal jeg ikke tage op til diskussion. Men det er mit ønske, at der, selvom der nu foreslås en udskydelse af revisionen, dog til næste år i det mindste må foreligge et fyldestgørende materiale, en ordentlig plan over, hvordan problemet skal gribes an fremover, for at eventuel

kritik kan forstumme. Det er hele sagen bedst tjent med, og vi er her i folketinget også bedst tjent med at få en ordning hurtigst muligt.

Gottschalck-Hansen: Selvom man i almindelighed helst må respektere de terminer, der er fastsat i en lov med hensyn til revision, kan jeg dog i det foreliggende tilfælde anbefale, at man tiltræder lovforslaget.

A. C. Normann: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, er forhindret i at være tilstede, skal jeg udtale, at også det radikale venstre kan tiltræde en udskydelse af revisionen af de nævnte bestemmelser til folketingsåret 1957—58. Men forudsætningen herfor er, som der er peget på, at det udvalg, som blev nedsat i efteråret 1953 vedrørende børneforsorgens administration, kan afslutte sit arbejde så tidligt, at dets resultater kan indgå i forhandlingerne til den tid.

Der er også en anden ting, der taler for en udskydelse af revisionen, nemlig at den midlertidige lov om adgang til domstolsprøvelse af beslutninger om inddragelse under børneforsorg skal til revision i folketingsåret 1957—58, og at det vil være naturligt, at de to lovforslag fremtidigt følges ad.

Vi kan altså tilslutte os lovforslaget.

Petra Petersen: Mit parti finder ikke, at de grunde, den højtærede socialminister har givet for en udskydelse af revisionen af de bestemmelser i forsorgsloven, der omhandler offentlig støtte til børneforsorgsinstitutioner, er så vigtige, at man bør udskyde revisionen til samlingen 1957—58. Vi synes absolut, man bør overholde den termin, der er fastsat; den var i og for sig lang nok. Da vi i 1951 behandlede tilskudet fra det offentlige til børneforsorgen, gjorde mit parti gældende, at det offentliges tilskud var for lille, og vi stillede et ændringsforslag, idet vi mente, at det offentlige absolut burde give et større tilskud. I de fem år, der er gået siden, har vi ikke ændret denne opfattelse.

Jeg synes i det hele taget, at man fra det offentliges side tager noget lempeligt

[Petra Petersen.]

på det ansvar, man har i den forebyggende børneforsorg; det gælder ikke alene staten, men i lige så høj grad kommunerne. Det er ikke med glæde, at vi, der er medlemmer af et børneværn — det gælder i alt fald for mit vedkommende, og jeg tror, det gælder for mange andre — gang på gang giver tilladelse til dagpleje, fordi der er mangel på børneinstitutioner. De kvinder, som tager børn i dagpleje, gør det jo for at tjene lidt penge; jeg vil ikke sige, at børnene ikke bliver forsvarligt passet, det kan jeg ikke påstå, og de er selvfølgelig også under et vist tilsyn; men i vore børneinstitutioner stiller man store krav til personalets uddannelse o. s. v., og ikke desto mindre giver man rask væk dagplejetilladelse til kvinder, som ingen uddannelse har, og som har børnene i deres private hjem i en 2, 2 $\frac{1}{2}$ eller 3 værelses lejlighed. Jeg synes, det er forkert, og jeg synes, at man tager lidt for lempeligt på spørgsmålet om statens og kommunernes ansvar på dette punkt.

Jeg er derfor af den mening, at man bør tage den omtalte revision af loven nu, og at man bør forhøje statens og kommunernes tilskud, så mødre kan få deres børn passet under mere betryggende forhold, når de er nødt til at sende dem på institutionerne, fordi de selv skal passe deres arbejde. Det er muligt, man kan sige, at kommunerne har det største ansvar for, at vi mangler børneinstitutioner — det drejer sig ikke alene om vuggestuer og børnehaver, men i de store arbejderkvarterer også i højeste grad om fritidshjem for vore store børn, som driver rundt på gaderne; vi kender fra børneværnene, hvad resultatet bliver af denne driven omkring — det er muligt, at kommunerne har det største ansvar; men det ville hjælpe en del, hvis der blev givet et yderligere tilskud fra staten; jeg tror, det ville få kommunerne til med større glæde at gå i gang med opgaven.

Vi synes altså, at man skal tage denne revision af loven med det samme.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg takker de fire første ordførere for deres tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Til det ærede medlem fru Petra Petersen vil jeg gerne sige, at selvom jeg i og for sig godt forstår de betragtninger, det ærede medlem fremførte, vil jeg dog mene, at den i bemærkningerne til lovforslaget givne begrundelse for en 2-årig udsættelse efter omstændighederne kan anses for rimelig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Medlem af folketinget Ragnhild Andersen har meddelt mig, at hun ønsker til ministeren for offentlige arbejder at stille følgende spørgsmål:

„Anser ministeren det ikke for rimeligt, at DSBs billigkørsel for 65-årige også kommer til at gælde for invaliderentemodtagere?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

Folketingsmand Fanger har meddelt mig, at han ønsker til finansministeren at stille følgende spørgsmål:

„Finder finansministeren det rimeligt, at glasfibervæv, der anvendes som indlæg i bitumenplader, er afgiftspligtigt som manufakturvare?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 10. februar, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme og

[Formanden.]

forslag til lov om jordrente til staten
[af Oluf Pedersen m. fl.].

2) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om foranstaltninger vedrørende blinde og stærkt svagsynede.

3) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i borgerlig straffelov (om løsladelse på prøve m. v.).

Mødet hævet kl. 16⁵⁵.

50. møde.

Fredag den 10. februar kl. 13.

Formanden: Medlemmer af folketinget Ragnhild Andersen, Alfred Jensen og Aksel Larsen har meddelt mig, at de ønsker her i tinget mundtligt at fremsætte:

Forslag til lov om et særligt brændselstillæg til alders- og invaliderentemodtagere m. fl.

Den på dagsordenen først opførte sag skal jeg lade udgå.

Man gik da til:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om foranstaltninger vedrørende blinde og stærkt svagsynede.

Valgt blev: *Lysholt Hansen, Bladt, Conradsen, Urban Hansen, Hjortnæs, Evald Kristensen, Mørk, Orla Pedersen, Givskov Christensen, Søren Andersen, Peder Christensen*

(Rebild), *Krogh, Ladefoged, Jacob Pedersen, Gottschalck-Hansen, Gertie Wandel og Johs. Christiansen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1169, fremsættelsen i tidenden sp. 2305).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Urban Hansen: Det foreliggende lovforslag bygger på en betænkning fra en voldgiftsret, hvis indstilling er enstemmig, og det kan måske derfor være af mindre betydning at gå i enkeltheder, men jeg vil dog alligevel gerne gøre nogle enkelte bemærkninger.

Det udligningstilsvar, der her er tale om, beregnes på grundlag af visse af de kommunale udgifter. Jeg har valgt som eksempel at tage udligningstilsvaret for 1954—55, hvor der for Københavns vedkommende indgik som udgiftsbeløb: fra centraladministrationen 47 mill. kr., sociale formål 96 mill. kr., hospitals- og sundhedsvæsen 67 mill. kr., skolevæsenet 47 mill. kr., altså tilsammen 257 mill. kr. Københavns samlede driftsudgifter var i det pågældende år 362 mill. kr., altså mere end 100 mill. kr. holdes udenfor beregningen.

Det skal uden videre erkendes, at en række udgiftposter må siges at være helt frie i den forstand, at kommunalbestyrelsen selv bestemmer deres størrelse, men grænsen mellem frie og kommunale opgaver er flydende, og det synes mig at være således, at der blandt de udgiftsområder, som ikke indgår i udligningen, er flere, der faktisk må anses for bundne, uanset bystyrets politiske sammensætning. Et eksempel: ingen kunne vel tænke sig, at en kommune kan ophøre med at have udgifter til gade- og vejnet. Eller for at tage et andet eksempel: biblioteksvæsenet, hvor lovgivningen ligefrem påbyder kommunerne at etablere et sådant, er heller ikke med ved beregningen af udligningen.